

Projekt Zarządu Województwa Opolskiego

U C H W A Ł A Nr/2024

Sejmiku Województwa Opolskiego

z dnia.....2024 r.

w sprawie przekazania skargi Jerzego Wiencha na rozporządzenie Wojewody Opolskiego nr 0151/P/19/06 z dnia 8 maja 2006 r. w sprawie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu

Na podstawie art. 18 pkt. 20 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 566) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z póź. zm.), Sejmik Województwa Opolskiego uchwała co następuje:

§ 1

Postanawia się przekazać skargę Jerzego Wiencha prowadzącego działalność gospodarczą P.H.U. Jerzy Wiench, reprezentowanego przez Kancelarię Radcy Prawnego Michał Brzeszczak, na rozporządzenie Wojewody Opolskiego nr 0151/P/19/06 z dnia 8 maja 2006 r. w sprawie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu. Odpowiedź na skargę stanowi załącznik do uchwały Sejmiku Województwa Opolskiego.

§ 2

Do podpisania odpowiedzi na skargę upoważnia się Marszałka Województwa Opolskiego.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Marszałkowi Województwa Opolskiego.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 4 kwietnia 2024 r. (da ta wpływu 10.04.2024 r.) Jerzy Wiench prowadzący działalność gospodarczą P.U.H. Jerzy Wiench NIP: 7542066306 ul.Bocianowa 16, 46-022 Zawada, zastępowany przez radcę prawnego Michała Brzeszczaka z kancelarii Radcy Prawnego ul. Kochanowskiego 1/2, 45-091 Opole, na podstawie art. 63 ustawy o samorządzie województwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 566) zaskarżył §3 ust. 1 pkt 1, §3 ust. 1 pkt. 4, §3 ust. 2, §3 ust. 6 rozporządzenia Wojewody Opolskiego nr 0151/P/19/06 z dnia 8 maja 2006 r. w sprawie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego zarzucając, że narusza ono interes prawny i uprawnienia skarżącego.

Zaskarżonemu rozporządzeniu Pełnomocnik zarzucił naruszenie przepisów polegające m.in na tym, że nakreślone przepisy rozporządzenia są rażąco i nieproporcjonalnie szkodliwe dla skarżącego i naruszając:

- art. 20, art. 22 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP poprzez wprowadzenie w swej treści zakazów uniemożliwiają skarżącemu przeprowadzenie postępowań potrzebnych do uzyskania koncesji na wydobycie kopaliny ze złoża „Jełowa 2”;

- art. 17 ustawy o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody poprzez wprowadzenie w zaskarżonym rozporządzeniu zakazów w sposób rozszerzony w stosunku do zakresu określonego w powołanym przepisie ustawy uniemożliwiają wykonanie uprawnień - skarżącego co do prowadzenia wydobycia zgodnie z prawem; I mimo, że ograniczenia w wykorzystaniu nieruchomości na terenie parku są prawem dopuszczalne, to jednak ich regulacja powinna być zindywidualizowaną i adekwatna do celu, któremu mają służyć; ten wymóg nie jest spełniony.

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm.) organ przekazuje skargę sądowi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania. Odpowiedź na skargę Jerzego Wiencha stanowi załącznik do niniejszej uchwały Sejmiku Województwa Opolskiego

W ocenie tut. Organu skarga Jerzego Wiencha na Rozporządzenie Wojewody Opolskiego nr 0151/P/19/06 z dnia 8 maja 2006 r. w sprawie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego nie znajduje uzasadnionych podstaw.

Mając powyższe na uwadze Organ wnosi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego o oddalenie w/w skargi na Rozporządzenie Wojewody Opolskiego nr 0151/P/19/06 z dnia 8 maja 2006 r. w sprawie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego.

Załącznik do uchwały Nr..... Sejmiku Województwa Opolskiego z
dnia..... 2024 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu ul. Koźnego 70 45 – 372 Opole

Skarżący: Jerzy Wiench prowadzący działalność gospodarczą P.U.H. Jerzy Wiench NIP:
7542066306 ul.Bocianowa 16, 46-022 Zawada,
zastępowany przez radcę prawnego Michała Brzeszczaka z kancelarii Radcy Prawnego ul.
Kochanowskiego 1/2, 45-091 Opole

Organ: Sejmik Województwa Opolskiego, ul. Piastowska 14, 45-082 Opole, NIP 754-307-75-
65

Zaskarżana uchwała: Rozporządzenie Wojewody Opolskiego nr 0151/P/19/06 z dnia 8 maja
2006 r. w sprawie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego.

ODPOWIEDŹ ORGANU NA SKARGĘ

Działając w imieniu Organu, na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo
o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm.) w zw. z
art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2024 r.
poz.566), w odpowiedzi na skargę z dnia 4 kwietnia 2024 r. (data wpływu: 10.04.2024r.),
wnoszę o: oddalenie skargi Jerzego Wiencha na Rozporządzenie Wojewody Opolskiego nr
0151/P/19/06 z dnia 8 maja 2006r. w sprawie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 4 kwietnia 2024 r. (data wpływu 10.04.2024 r.) Jerzy Wiench prowadzący
działalność gospodarczą P.U.H. Jerzy Wiench NIP: 7542066306 ul.Bocianowa 16, 46-022
Zawada, zastępowany przez radcę prawnego Michała Brzeszczaka z kancelarii Radcy
Prawnego ul. Kochanowskiego 1/2, 45-091 Opole, na podstawie art. 63 ustawy o
samorządzie województwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 566) zaskarżył §3 ust. 1 pkt 1, §3 ust. 1 pkt.

4, §3 ust. 2, §3 ust. 6 rozporządzenia Wojewody Opolskiego nr 0151/P/19/06 z dnia 8 maja 2006 r. w sprawie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego zarzucając, że narusza ono interes prawny i uprawnienia skarżącego.

Zaskarżonemu rozporządzeniu Jerzy Wiench zarzucił naruszenie przepisów polegające m.in na tym, że nakreślone przepisy rozporządzenia są rażąco i nieproporcjonalnie szkodliwe dla skarżącego i naruszając:

- art. 20, art. 22 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP poprzez wprowadzenie w swej treści zakazów uniemożliwiają skarżącemu przeprowadzenie postępowań potrzebnych do uzyskania koncesji na wydobycie kopaliny ze złoża „Jełowa 2”;
- art. 17 ustawy o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody poprzez wprowadzenie w zaskarżonym rozporządzeniu zakazów w sposób rozszerzony w stosunku do zakresu określonego w powołanym przepisie ustawy uniemożliwiają wykonanie uprawnień - skarżącego co do prowadzenia wydobycia zgodnie z prawem; I mimo, że ograniczenia w wykorzystaniu nieruchomości na terenie parku są prawem dopuszczalne, to jednak ich regulacja powinna być zindywidualizowaną i adekwatna do celu, któremu mają służyć; ten wymóg nie jest spełniony.

Skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego rozporządzenia Wojewody Opolskiego w części dotyczącej §3 ust. 1 pkt 1, §3 ust. 1 pkt. 4, §3 ust. 2, §3 ust. 6;
2. zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz skarżącego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg właściwych norm.

Jednocześnie na podstawie art. 115 §1 ppsa Skarżący wniósł o:

3. przeprowadzenie postępowania mediacyjnego celem uzgodnienia możliwości załatwienia sprawy w granicach prawem określonych;

W uzasadnieniu skarżący zarzucił i wskazał, że:

1. §3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia zakazujący realizację przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko na terenie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego jest wprost niespójny z §2 ust. 2 pkt 1 tego rozporządzenia, który mówi, że eksplantacja surowców mineralnych na terenie parku jest dopuszczonym działaniem, które ma być realizowane w sposób minimalizujący negatywne oddziaływanie na przyrodę. Przepisy te prawodawca określił w taki sposób, że wzajemnie wykluczają się normy w nich zawarte. A to dlatego, że eksploatacja

surowców mineralnych -jako dopuszczalna na terenie parku, jest przedsięwzięciem mogącym znacząco oddziaływać na środowisko, które jest niedopuszczalne.

2. §3 ust. 1 pkt. 4 rozporządzenia wprowadza zakaz wydobywania do celów gospodarczych skał (...), a to definitywnie wyklucza stosowanie powyższych przepisów rozporządzenia, a także przedsięwzięć, które mogą im odpowiadać, z tego względu, że surowce mineralne to skały i jest nią też piasek kwarcytowy, ze złoża „Jełowa I” i „Jełowa II” oznaczonych w latach 70-tych poprzedniego wieku. Wydaje się więc, że prawodawca nie uwzględnił sytuacji terenowej, której sytuację prawną uregulował.
3. Co więcej w §3 ust. 2 przewidział, że zakaz dotyczący przedsięwzięć znacząco oddziałujących na środowisko jest wyłączony w granicach administracyjnych Gminy Niemodlin. Niezrozumiałe jest przy tym takie wyłączenie w stosunku do tej gminy, a także jego brak - przykładowo dla terenu gminy Łubniany dla obrębów ujawnionych złóż kopalin. Zdaniem skarżącego brak tu jakiegokolwiek proporcjonalności, równości i abstrakcyjności, która wymagana jest dla aktów normatywnych. Godzi to w uprawnienia podmiotów objętych regulacją - tu skarżącego.
4. Skarżona regulacja jest niestaranna. Z braku należytego uwzględnienia faktycznego przedmiotu regulacji prawodawca ‘wyszedł’ w ten sposób, że - na wszelki wypadek - w §3 ust. 6 rozporządzenia (w odniesieniu do stosowania zakazu wydobycia) zastrzegł, że nie dotyczy on obszarów, na których położone są złoża kopalin udokumentowane do dnia 31 grudnia 2005 r. i których dokumentacje zostały zatwierdzone przez właściwy organ administracji geologicznej. O jakie ‘zatwierdzenie’ i jaką ‘dokumentację’ chodzi w tym przepisie prawa nie wiadomo. Naruszenie interesu prawnego podmiotów, które próbują stosować te przepisy jest ewidentne.
5. Prawdopodobnie może chodzić o dokumentację z art. 92 Prawa geologicznego i górniczego, który aktualnie przewiduje rodzaje prac wymagających wykonania dokumentacji geologicznej, a nie jej zatwierdzenia. A w 2006r. - w chwili wejścia przepisów rozporządzenia w życie - przepis ten regulował szkody górnicze. Próżno szukać też w ówczesnych przepisach trybu postępowania, który wskazał prawodawca w tym rozporządzeniu. O zatwierdzeniu projektu prac geologicznych mowa była wówczas w art. 33 powołanego prawa. Nie chodzi w nim jednak o dokumentację

geologiczną podaną w rozporządzeniu. Także w art. 45 Prawa geologicznego i górniczego (w brzmieniu z 2006r.) mowa była o jej przyjęciu bez zastrzeżeń albo o uzupełnieniu nakładanym w drodze decyzji. Również w aktualnym brzmieniu ustawy - Prawo geologiczne i górniczne przepis art. 15 przewiduje, że dokumentację zatwierdza się na podstawie koncesji, a do koncesji wymagana jest decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, która musi uwzględniać skarżone tu zakazy z rozporządzenia wojewody. A zatem prawodawca swoją regulacją wprowadził tryb niemożliwy do zastosowania. Jest to jeden główny elementów pod kątem stosowania art. 63 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie, w tej sprawie.

6. Rozwijając ten wątek naprowadzam uwagę sądu na to, że rozporządzenie Wojewody Opolskiego Nr 0151/P/19/06 z dnia 8 maja 2006 r. w sprawie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego jest aktem prawa miejscowego zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie. Przepis art. 63 ustawy przewiduje, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przepisem aktu prawa miejscowego, wydanym przez wojewodę lub organ niezespółonej administracji rządowej, w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć przepis do sądu administracyjnego. Analizując kryteria oceny skargi, to jak podaje się w orzecznictwie, zaskarżony akt musi godzić w sferę prawną skarżącego tj. wywoływać dla niego negatywne konsekwencje prawne, które już nastąpiły bądź niewątpliwie, a przynajmniej z dużym prawdopodobieństwem, nastąpią w przyszłości. Naruszenie musi być więc rzeczywiste - tak WSA w Gdańsku w sprawie o sygn. akt II SA/Gd 522/18. NSA w sprawie o sygn. akt II OSK 76/12 dodał, że podstawę prawną do wyprowadzenia interesu prawnego lub uprawnienia stanowią przepisy prawa materialnego oraz prawa procesowego.
7. Przepisy tego rozporządzenia wyszczególnione w petitum skargi, realnie i negatywnie naruszają i interes prawny skarżącego, i jego uprawnienia płynące z przepisów prawa materialnego w sposób w jaki wprowadzają zakaz wydobywania skał do celów gospodarczych.
8. Omawiane naruszenia już wystąpiły. Skarżący podjął działania faktyczne i prawne prowadzące do rozpoczęcia eksploatacji złoża Jełowa II. Właściciel terenu – PGL Lasy

Państwowe wyraził chęć wydzierżawiania skarżącemu terenu pod wydobycie. Co więcej właściciel deklaruje pełną współpracę w fazie przygotowania dokumentacji oraz w fazie wydobycia. Stron porozumiały się też z Wójtem Gminy Łubniany, który stoi na stanowisku, że gmina również jest zainteresowana wydobyciem ze złoża Jełowa II.

9. Jednakże zainteresowane strony bezspornie ustaliły, że przepisy zaskarżonego rozporządzenia naruszają uprawnienia skarżącego zainteresowanego eksploatacją oraz godzą w jego interes prawny uniemożliwiając jemu oraz organom przeprowadzenie postępowań potrzebnych do uzyskania koncesji zgodnie z art. 6 Kpa.
10. Dodatkowo omawiane rozwiązania prawodawcy co do wprowadzenia zakazów na terenie parku nie są ani konsekwentne, ani racjonalne, a przede wszystkim zbyt daleko idące. Narusza to zasady definiowane przepisami art. 20, art. 22 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.
11. Powołany wyżej §3 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia jest wprost niezgodny z art. 17 ustawy o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, ponieważ po pierwsze mowa tam, że zakazy mogą być (fakultatywnie) wprowadzone w rozporządzeniu o utworzeniu parku, po drugie nie ma przeszkód, aby były wprowadzone zakresowo tj. odnośnie określonych części lub obszarów parku. Co więcej powinny być zindywidualizowane. W tej sprawie istotą rzeczy jest, że na tym obszarze występują dwa złoża kruszywa naturalnego: złożo Jełowa I i złożo Jełowa II. Przy czym tylko złożo Jełowa II jest objęte terem parku i zakazem wydobycia. Zdaniem skarżącego administracyjne wyznaczenie granic parku nie wpływa na to, czy cenniejsze przyrodniczo są obszary w granicach parku, czy sąsiednie. Faktyczne prowadzenie wydobycia na terenie złoża Jełowa I uznano jako niezagrażające walorom przyrodniczym, a eksploatacja złoża Jełowa II - jako objęta zakazem wydobycia - ewentualnie miałaby godzić w dobra przyrodnicze. Taki wniosek nie ma ani prawnego, ani faktycznego uzasadnienia.
12. Kończąc - gdy chodzi o właściwość organów administracji w tej sprawie to w obecnym stanie prawnym art. 16 ust. 3 z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody przewiduje, że utworzenie parku krajobrazowego lub powiększenie jego

obszaru następuje w drodze uchwały sejmiku województwa. W stanie prawnym obowiązujących w chwili wydania zaskarżonego rozporządzenia organem właściwym był wojewoda (Dz.U.2004.92.880). Kwestię tę ocenił NSA w sprawie pod sygn. akt II OSK 1473/11 wyjaśniając, że pomimo iż w art. 63 ustawy z 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie wskazano, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przepisem aktu prawa miejscowego, wydanym przez wojewodę lub organ niezespółonej administracji rządowej, w sprawie z zakresu administracji publicznej, może, po bezskutecznym wezwaniu organu, który wydał przepis, lub organu upoważnionego do uchylecia przepisu w trybie nadzoru do usunięcia naruszenia, zaskarżyć przepis do sądu administracyjnego, to jednak w związku z przeniesieniem kompetencji dotyczących parków krajobrazowych z wojewody na sejmik województwa właściwym organem do złożenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa rozporządzeniem wojewody w sprawie parku krajobrazowego jest sejmik województwa, a nie wojewoda. Skierowane do sejmiku wezwanie nie doczekało się reakcji.

STAN PRAWNY

Stobrawski Park Krajobrazowy został utworzony rozporządzeniem Wojewody Opolskiego Nr P/11/99 z dnia 28 września 1999 r. w sprawie utworzenia „Stobrawskiego parku Krajobrazowego” (Dz. Urz. Woj. Opolskiego Nr 38, poz. 255 z dnia 19 października 1999 r.) na powierzchni 52 636,5 ha w celu zachowania i popularyzacji walorów krajobrazowych, przyrodniczych i kulturowo-historycznych fragmentu Niziny Śląskiej na podstawie art. 24 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 16 października 1991 roku o ochronie przyrody (Dz.U. Nr 114, poz. 492; 1992 r. Nr 54, poz. 254; 1994 r. Nr 89, poz. 415; 1995 r. Nr 147, poz. 713; 1996 r. Nr 91, poz. 409; 1997 r. Nr 14, poz. 72, Nr 43, poz. 272, Nr 54, poz. 349, Nr 88, poz. 554, Nr 133, poz. 885, 1998 r. Nr 106, poz. 668). [załącznik 4 karty: 7-13]

W związku z przyjęciem nowego brzmienia ustawy o ochronie przyrody, przyjętej 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 92, poz. 880 oraz z 2005r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087) na podstawie jej art. 157, Wojewoda Opolski przyjął Rozporządzenie Nr 0151/P/19/06 z dnia 8 maja 2006 r. w sprawie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz. Woj. Opolskiego Nr

33 poz. 1136 z dnia 17 maja 2006 r.), określając w § 3 zakazy wskazane w enumeratywnej liście zakazów określonych w art. 17 ww. ustawy:

- 1) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu art. 51 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska;
- 2) likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej lub zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych;
- 3) pozyskiwania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu;
- 4) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody lub racjonalnej gospodarce rolnej, leśnej, wodnej lub rybackiej;
- 5) likwidowania, zasypywania i przekształcania zbiorników wodnych, starorzeczy oraz obszarów wodno - błotnych;
- 6) wylewania gnojowicy, z wyjątkiem nawożenia własnych gruntów rolnych;
- 7) prowadzenia chowu i hodowli zwierząt metodą bezściółkową;
- 8) utrzymywania otwartych rowów ściekowych i zbiorników ściekowych;
- 9) używania łodzi motorowych i innego sprzętu motorowego na otwartych zbiornikach wodnych.

2. Zakaz, o którym mowa w ust.1 pkt 1, nie dotyczy przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu art. 51 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.), chyba, że plan ochrony wyklucza ich realizację w wybranych obszarach Parku.

W związku z powyższym należy uznać, że Stobrawski Park Krajobrazowy został powołany zgodnie z literą prawa. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sadowo-administracyjnym uwzględnienie danej skargi może mieć miejsce dopiero gdy naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego związane jest z jednoczesnym naruszeniem obowiązującego porządku prawnego (tak np. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 3 listopada 2009, II OSK 1192/2009).

ODNIESIENIE SIĘ ORGANU DO ZARZUTÓW

1. Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie pierwszym skargi należy zauważyć, że strona skarżąca odwołuje się do nieistniejącego w rozporządzeniu Wojewody §2 ust. 2 pkt 1, który według strony skarżącej mówi, że eksplantacja surowców mineralnych na terenie parku jest dopuszczonym działaniem, które ma być realizowane w sposób minimalizujący negatywne oddziaływanie na przyrodę, co jakoby miałyby wzajemnie wykluczać normy w nich zawarte. A to dlatego, że eksploatacja surowców mineralnych -jako dopuszczalna na terenie parku, jest przedsięwzięciem mogącym znacząco oddziaływać na środowisko, które jest niedopuszczalne.

Mając na uwadze istniejące zapisy zaskarżonego rozporządzenia należy zwrócić uwagę, że § 3 ust. 2 w praktyce zawęża zastosowanie § 3 ust 1 pkt 1 do przedsięwzięć, pierwotnie wymienionych w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 z późn. zm.), które zostało zastąpione obowiązującym obecnie Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839 z późn. zm.), dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływania na środowisko może być wymagany, w odróżnieniu od przedsięwzięć zawsze wymagających jego sporządzenia.

2. Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie drugim skargi należy zauważyć, że również i w tym przypadku Skarżący błędnie przytacza jednostkę redakcyjną. Zapis mówiący o zakazie pozyskiwania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu znajduje się w § 3 ust. 1 pkt 3 a nie jak wskazuje Skarżący w punkcie 4.

Jak wspomniano wyżej, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 40 Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839 z późn. zm.), wydobywanie kopalin ze złoża metoda odkrywkową inną niż wymienioną w § 2 ust. 1 pkt 27 lit. a (czyli planowanej przez

stronę skarżącą) kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. [załącznik 8 karta 68]

3. Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie trzecim skargi organ nie jest w stanie odnieść się do niego z uwagi na brak przytoczonych zapisów w zaskarżonym rozporządzeniu.
4. Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie czwartym skargi organ nie jest w stanie odnieść się do niego z uwagi na brak przytoczonych zapisów w zaskarżonym rozporządzeniu.
5. Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie piątym skargi organ nie jest w stanie odnieść się do niego z uwagi na brak przytoczonych zapisów w zaskarżonym rozporządzeniu.
6. Odnosząc się do argumentów strony skarżącej zawartej w punkcie szóstym i siódmym skargi organ przyznaje rację stronie skarżącej, że zgodnie z zapisami art. 63 ust 1 Ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 190), każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przepisem aktu prawa miejscowego, wydanym przez wojewodę lub organ niezespólonej administracji rządowej, w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć przepis do sądu administracyjnego. Jednakże zgodnie z cytowanym przez stronę skarżącą wyrokiem „Skarżący winien udowodnić, że zaskarżony akt negatywnie wpływa na jego sferę prawnomaterialną, pozbawia go przykładowo pewnych uprawnień albo uniemożliwia ich realizację. Skarżący powinien wskazać przy tym konkretny akt, z którego uprawnienie to lub interes prawny jest wywodzony. Naruszenie interesu prawnego winno mieć charakter bezpośredni i realny, a nie przyszyły i niepewny, oparty na przewidywaniach i przypuszczeniach” (por. wyrok NSA z dnia 14 marca 2002 r., sygn. akt [II SA 2503/01](#), Lex nr 81964). Według Organu Jerzy Wiench nie wykazał w żaden sposób, że jego interes prawny ma charakter bezpośredni i realny a jedynie próbuje uzurpować sobie jego naruszenie. Dodać należy, iż skarżący musi wykazać naruszenie interesu prawnego, polegające na istnieniu bezpośredniego związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a własną

indywidualną i prawnie gwarantowaną sytuacją. Taki związek musiałby istnieć w chwili wprowadzenia w życie danego aktu i powodować następstwo w postaci ograniczenia lub pozbawienia skarżącego konkretnych – mających oparcie w przepisach prawa materialnego uprawnień (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 24 września 2001r, II SA 1410/01). W niniejszej sprawie powyższego nie sposób wykazać.

7. Odnosząc się do argumentów Skarżącego zawartych w punkcie ósmym i dziewiątym skargi jakoby naruszenia już nastąpiły, ponieważ Skarżący podjął działania faktyczne i prawne prowadzące do rozpoczęcia eksploatacji złoża Jełowa II, wskazać trzeba, iż strona skarżąca zapomina, że Volenti non fit iniuria - kto dobrowolnie naraża się na szkodę, wiedząc, że szkoda może nastąpić, to nie będzie mógł wnieść skargi przeciwko innym stronom.

Co więcej w dokumentacji sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów na poparcie tej tezy. W dołączonej przez pełnomocnika do akt sprawy odpowiedzi Nadleśnictwa Turawa z 20 czerwca 2022 roku, wprost jest zapisane, że „teren, o który wnioskuje skarżący nie znajduje się na ternie udokumentowanym” a wskazany grunt nie może być przedmiotem umowy użyczenia. W odpowiedzi nadleśnictwa nie znajdziemy jakiegokolwiek informacji o chęci wydzierżawienia Skarżącemu terenu pod wydobycie, czy też pełni współpracy w fazie przygotowania dokumentacji oraz w fazie wydobycia.

Równie bezpodstawnie brzmi wysunięta przez Skarżącego teza o bezspornym ustaleniu, że przepisy zaskarżonego rozporządzenia naruszają uprawnienia Skarżącego zainteresowanego eksploatacją oraz godzą w jego interes prawny uniemożliwiając jemu oraz organom przeprowadzenie postępowań potrzebnych do uzyskania koncesji. W aktach sprawy nie ma żadnego dowodu na takie twierdzenia. Poza tym celem organów nie jest obligatoryjne załatwienie sprawy tylko przeprowadzenie postępowania, które może przynieść inny wynik. Tak jak to miało miejsce w tym przypadku. Wskazać też trzeba, że organy administracji publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, m. in. określonych w ustawie o ochronie przyrody czy też przedmiotowego rozporządzenia.

W związku z ustaleniem spraw własnościowych działki objętej postępowaniem, w dniu 28 marca 2024 r. Organ zwrócił się do Nadleśnictwa Turawa z prośbą o udzielenie informacji o ewentualnym wydzierżawieniu, użyczeniu lub zawarciu innej formy umowy związanej z potencjalną eksploatacją piasku z działki 122/1 obręb Dąbrówka Łubniańska, zawartej pomiędzy nadleśnictwem a Panem Jerzym Wienchem. [załącznik 5 karta: 16] W odpowiedzi udzielonej 10 kwietnia 2024 r. Nadleśnictwo Turawa odpowiedziało, że ww. działka nie została użyczona, wydzierżawiona ani nie zawarto żadnej innej umowy związanej z potencjalną eksploatacją piasku. Nadleśnictwo jedynie prowadziło rozmowy w zakresie eksploatacji piasku na tej działce, stawiając warunek, że przed zawarciem umowy przedsiębiorca miałby uzyskać zgodę na zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wraz z decyzją Ministra Klimatu i Środowiska na przeznaczenie gruntu na cele nierolnicze i nieleśne. [załącznik 6 karta: 20].

Organ w dniu 28 marca 2024 r. zwrócił się również do Wójta Gminy Łubniany o udostępnienie wniosku wraz z załącznikami oraz rozstrzygnięciem w sprawie o wydanie decyzji środowiskowych uwarunkowaniach na realizację planowanego przedsięwzięcia polegającego na „Eksploatacji kruszywa metodą odkrywkową” na działce nr 122/1 k.m. 10 obręb Dąbrówka Łubniańska. [załącznik 7 karta: 23] W dniu 3 kwietnia 2024 r. Wójt Gminy Łubniany udostępnił Organowi akta sprawy, w których nie znajdziemy jakiegokolwiek dowodu wskazującego na prawo strony skarżącej do zarządzania ww. działką. Znajdziemy w nich jedynie decyzję z dnia 10 stycznia 2023 r., udostępnioną w załącznikach skargi również przez Skarżącego, w której Wójt Gminy Łubniany odmawia wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację planowanego przedsięwzięcia polegającego na „Eksploatacji kruszywa metodą odkrywkową” na działce nr 122/1 k.m. 10 obręb Dąbrówka Łubniańska z uwagi na niezgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. [załącznik 8 karty: 34-36]

8. Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie dziesiątym, związanego jakoby z daleko idącymi zakazami zawartymi w zaskarżonym rozporządzeniu, Organ zwraca uwagę, że wykaz zakazów wymienionych w tym akcie, zawarty został w katalogu zakazów

usytuowanych w art. 17 ustawie o ochronie przyrody. Zatem jego stosowanie jest w pełni uprawnione przez podmiot powołujący Stobrawski Park Krajobrazowy, którym w ówczesnym okresie był Wojewoda Opolski.

Należy również zwrócić uwagę na wybiórcze traktowanie przez Skarżącego przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.). Ustawa zasadnicza poza zasadami społecznej gospodarki rynkowej (art. 20), ograniczeniu wolności działalności gospodarczej (art. 22) w kontekście ograniczenia konstytucyjnych wolności i praw (art. 31), mówi również o zapewnieniu ochrony środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju (art. 5), działaniu organów władzy publicznej w granicach prawa (art. 7) czy w końcu w art. 74 stanowi że: władze publiczne prowadzą politykę zapewniającą bezpieczeństwo ekologiczne współczesnemu i przyszłym pokoleniom a ochrona środowiska jest ich obowiązkiem. Ostatecznie, żądania Skarżącego nijak mają się do art. 86 Konstytucji, który wskazuje również na niego wskazując, że: „Każdy jest obowiązany do dbałości o stan środowiska i ponosi odpowiedzialność za spowodowane przez siebie jego pogorszenie.” Podkreślić należy, iż zaskarżone postanowienie wydane zostało w granicach umocowania ustawowego tj. art. 16 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, a co za tym idzie przedmiotowe rozporządzenie pozostaje w korelacji zarówno z Konstytucją RP jak i w/w ustawą.

9. Odnosząc się do zarzutu strony skarżącej zawartego w punkcie jedenastym skargi należy wyjaśnić, że zapis art. 17 Ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1336 z późn. zm.) stanowiący o fakultatywności zakazów, wskazuje, że organ założycielski decyduje w rozporządzeniu o utworzeniu parku, które z nich będą obowiązywały na konkretnym obszarze chronionym i właśnie na swobodę stosowania zakazów obowiązujących na terenie parków krajobrazowych przez organ je tworzący, co miało miejsce właśnie w poruszonym przypadku.

Skarżący wskazuje, że dowolność objęcia wyłącznie jednego złoza formą ochrony w postaci parku krajobrazowego nie ma uzasadnienia. Organ zwraca uwagę na dowody przedstawione przez Skarżącego w postaci koncesji nr 6/92 z 5 sierpnia 1992 roku, decyzji z 2 lipca 2028 r. czy pisma Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w

Gliwicach z 9 marca 2022 r. Wszystkie te dokumenty wskazują wyłącznie na jeden obszar górniczy, „Jełowa” o powierzchni 398,750 m² i teren górniczy „Jełowa” o powierzchni 733,240 m². Wskazać trzeba, że czym innym jest teren górniczy a czym innym obszar zinwentaryzowanego złoża „Jełowa II” na eksploatację, którego nigdy nie została udzielona koncesja na wydobywanie kopaliny, w związku z czym nigdy nie został udzielona koncesja na wydobywanie tej kopaliny.

Co do wartości przyrodniczych obszaru, o którym mowa, Organ zwraca uwagę, że zgodnie z „Ekspertyzą Kierunków Rozwoju Sieci Opolskich Rezerwatów Przyrody” K. Badora, G. Hebda, A. Nowak, M. Sierakowski, R. Wróbel, Opole 2021, obszar ten z uwagi na walory krajobrazowe i przyrodnicze projektowany jest do objęcia ochroną jako rezerwat przyrody pod nazwą „Budkowickie Wydmy”. Obejmuje duży kompleks wydym o wysokości do 15 m – jednych z najwyższych w regionie, a także towarzyszące wydmom obniżenia deflacyjne. Jest to najprawdopodobniej najlepiej wykształcony i zachowany regionalny krajobraz wydmy. Wydmy wykazują się cechami reprezentatywnymi do różnicowania tego typu krajobrazu w województwie. Planowany rezerwat został wpisany do Programu ochrony środowiska województwa opolskiego na lata 2021-2027 przyjętego uchwałą Nr XXXVI/365/2021 Sejmiku Województwa Opolskiego z dnia 30 listopada 2021 r. w sprawie przyjęcia „Programu ochrony środowiska województwa opolskiego na lata 2021 - 2027”. Niestety, co zauważa Organ, informacja o tym fakcie została całkowicie pominięta w Karcie Informacyjnej Przedsięwzięcia dołączonej do wniosku o wydanie decyzji środowiskowej. [załącznik 8 karty: 63-91] Co więcej, w opracowaniu wskazuje się, że potencjalny teren inwestycyjny to nieużytki, pomimo tego, że zgodnie z opisem taksacyjnym drzewostanu działka, na której miałyby zostać zlokalizowana kopalnia (02-33-1-06-340-b-01) to zrąb na obszarze leśny, zgodnie z wewnętrznymi przepisami Lasów Państwowych podlegający odnowieniu [załącznik 10 karta: 104]

10. Odnosząc się do zarzutu Skarżącego zawartego w punkcie dwunastym oraz trzynastym skargi Organ wyjaśnia, że brak odpowiedzi na wezwanie z 12 marca 2024 r. było spowodowane zakończeniem kadencji Sejmiku Województwa Opolskiego, co uniemożliwiło udzielenie formalnej odpowiedzi w wymaganym terminie. Wezwanie

wpłynęło 14 marca 2024 r. [załącznik 9 karty: 96-97], natomiast ostatnia sesja Sejmiku Województwa Opolskiego odbyła się 19 marca 2024 r. W dniu 7 kwietnia 2024 r. odbyły się wybory samorządowe. Ukonstytuowanie się Sejmiku Województwa Opolskiego w tym wybór komisji problemowych nastąpiło dopiero w dniach 7 i 9 maja 2024 r. Uchybienie terminu nie był celowym zabiegiem Organu, ale wynikało z czynności formalno-prawnych, od których Organ był uzależniony i nie można było ich pominąć.

Organ wskazuje, że ze względu na charakter sprawy, przeprowadzenie postępowania mediacyjnego jest nieuzasadnione.

Z uwagi na powyższe, wnoszę jak na wstępie

.....

Załączniki:

1. Uchwała NrSejmiku Województwa Opolskiego z dnia w sprawie w sprawie przekazania skargi Jerzego Wiencha na rozporządzenie Wojewody Opolskiego nr 0151/P/19/06 z dnia 8 maja 2006 r. w sprawie Stobrawskiego Parku Krajobrazowego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu
2. Uchwała Nr I/5/2024 Sejmiku Województwa Opolskiego z dnia 9 maja 2024 r. w sprawie wyboru Marszałka Województwa Opolskiego w kadencji 2024-2029
3. Pismo Marszałka Województwa Opolskiego do Wojewody Opolskiego z dnia 28 marca 2024 r. w sprawie udostępnienia rozporządzenia nr P/11/99 (karty: 1-4)

4. Odpowiedź Wojewody Opolskiego udzielona Marszałkowi Województwa Opolskiego z dnia 9 kwietnia 2024 r. w sprawie udostępnienia rozporządzenia nr P/11/99
(karty: 5-14)
5. Pismo Marszałka Województwa Opolskiego do Nadleśnictwa Turawa z 28 marca 2024 r. dotyczące przekazania informacji w sprawie własności działki 122/1
(karty: 15-18)
6. Odpowiedź Nadleśnictwa Turawa udzielona Marszałkowi Województwa Opolskiego z dnia 10 kwietnia 2024 r. w sprawie własności działki 122/1
(karty: 19-21)
7. Pismo Marszałka Województwa Opolskiego do Wójta Gminy Łubniany z 28 marca 2024 r. dotyczące przekazania akt sprawy
(karty: 22-25)
8. Odpowiedź Wójta Gminy Łubniany udzielona Marszałkowi Województwa Opolskiego z dnia 3 kwietnia 2024 r. w sprawie własności działki 122/1
(karty: 26-95)
9. Wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego i uprawnienia z dnia 12 marca 2024 r.
(karty: 96-103)
10. Opis taksacyjny drzewostanu wygenerowany z portalu lasów państwowych
<https://www.bdl.lasy.gov.pl/portal/mapy#>
(karta: 104)
11. Odpis odpowiedzi na skargę wraz z załącznikami z punktów 1-10